

Ἴσον ἀγάθῃ Διὸς Κρονίδαο, ἀγακλῶν ἔργον
Πρηνέην Φιδίαν ἀμύμονος, ἔξοχ', ἀρίστ'.
Τείχεα ἴσθ' βαρυσώκῃ ἐκκλιμένῃ πολυπόρῳ,
ἔνεκα ρυσαίων φόβου ἢ πεφουλαγμένα ἔχθρων.
Πυραμίδων κορυφῶν ἄκρον τὸδε ὑψικάρητον,
ἠδὲ φουαλλομένην Ἀγυῖαν θύρον ἀγνήτων.
Καί τ' ἢ πῆ εὐάχιστον ἐν βαρυσώκῃ οἶκος
Σκηπτόχου Κύρου ἀνάη, πρὶν ἀγάθῃ ἀλύπτῃ,
Ἄχθος παρμόρεον, χρυδὸν τε καλευμένον ἄβρον.
Μητιοὶ ἢ ἄνδρες τι ἐν σιδεσθὶ νοεῖτε;
Μηδὲν τίπτε ἰδούλεσ' ἐκείνα ἐν ὄρησιν, θύρῃ
Θαυρῶν ὑπετέρῃ; τοιαῦτα δὲ ἴδεν ὑπάρχει,
ἔνεκεν ἰσθ' βροτοῦ δεδακνένου ἀολικῆ ρυγῆ.
Δεῦρο ἴε ἴσθ' κραπνοῖσι ποδεδῶν ἀαλλέων ὄλεσ',
οἱ θαλάροι παῖδες τε καὶ ἄνθρωποι, ἠδὲ γέροντες,
Δεῦρο ποροδέντες τὰ ραδίκα πεδύρια ἔργα,
Ἄτληα ὑψιστοῦ γενέλης πομπάλοιο χρόνοιο
Κυκλάδι ἐξελεδεδῶν, ὄρησιν ὀκοπιάζειε πάντες.
ἠὶδε παργενέλα' ἰσθ' ἰσθ' ἔφασκε
Ἐγγυτέρῃ χαρίεσσι, ὅτε χρισιαίων χοροῦ ἀνδρῶν
μητροβούκῃ τελεδῶν ἐκείνου ἠνάλοιο ἀγνῆ,
ἠὲ ἐν πρῶτολογοῖσι προδεπιδεῖα γονοῦ ἔσθλοιο
Παρθενικῆ, χρισὸς Σωλήρ, βλεφαροῦ ἀσθῆσιν
Ἀνθροπῶν λαμπρῶν φάσιν ἠελίοιο ἀγανθῶ.
Χαῖρε θεοῖο τέκος, χρισὸς Κόβροιο Σωλήρ
Χαῖρε βροτῶν μερότων τὰ ραδίκα πεδύριων ἔργον!
ἔνεπε μοι βροτοῦ ποκινός περ, θαύματα Κόβρου
ἔπῃα παλαιὰ ἰσθ' ἔγρησα, ὅπῃ θέρμη εὐδέρμη ἀυλά;
Πῶς Νύμφη μῆκος, τῶν βροτῶν ῥοδῶν τε Κολοβῶν;
Πῶς ἴσθ' ἀγάθῃ Διὸς, τῶν τείχεα ἴσθ' βαρυσώκῃ;
Πῶς ἴσθ' πυραμίδων κορυφῶν, Κύρου τε οἶκος;
Πῶς βροτῶν ἐκείνῃ τελεδῶν χυδῶν, ἀπῆλθεν
ἔνθ' ἀίδαο δόμον. μήκος χρόνος ἴδεδε πάντα.
Ἄολη ἐπίστω ἔγῳ. χαῖρ', ἠὲ χρισὸς ἔξοχ', ἀρίστ',
Τὸν ἴσθ' Κόβροιο πεδύριων ἔργον ἀκδέσθ'.
Πεπρωμένοι σε ὄρα, θαυρῶν ἐν σιδεσθὶ νοεῖτε
ἠὲ ραδίκα ρυγῆσιν. Σε πῆ, ἐβδόμενον ἀσθῆσιν
Ἀνθροπῶν χρόνος κύκλος, θαυρῶν τε καὶ ἔξει.